

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně

únor 2024

Než bude masopust, musí být karneval

Letošní farní karneval, ač poznamenaný chřipkovou sezónou z důvodu dřívějšího data, lze bez obav nazvat povedeným. Spolčo mládeže si pro děti připravilo maškarní rej na téma všeobecně známé a oblíbené animované pohádky Zootropolis – město zvířat. Strážníci Hopkavé utekl lišák Nick a nebylo možné ho najít. Naštěstí byly nablízku princezny a princové, drak nebo i motýl Emanuel a na stanovištích, které prověřily jejich (i rodičovskou) mrštnost, přesnost i pečlivost a detektivní oko, pomohly strážníci Hopkavé najít ztraceného lišáka. Za pomoc je potom čekala zasloužená sladká odměna. Síly mohli

Hasič hledá heterogenitu.

foto: Vít Horník

veselící se účastníci samozřejmě nabrat na občerstvovací stanici u domácích piz-za šneků a buchet, které i o. Petr prohlásil za „dobré.“ Za doprovodu veselé hudby se pak mladí i méně mladí věnovali tanci a křepčení, dokud nebyl čas vydat se domů za dobrým obědem.

Filip Šebek

Princezny přechází po přímce.

foto: Jakub Šebek

Objevme radost z modlitby, vyzval papež František

Papež František a Dikasterium pro evangelizaci připomněli, že tento rok, kdy se připravujeme na Svatý rok 2025, se máme zaměřit na hluboký vztah s Hospodinem, a to prostřednictvím mnoha forem modlitby, které jsou v bohaté katolické tradici přítomny. Když papež 11. února 2022 vyhlásil Rok modlitby, řekl mimo jiné, že jeho přáním je, abychom letošní rok věnovali velké modlitební „symfonii“. K tomu může pomoci jednak 38 katechezí, které Svatý otec pronesl během středních generálních audiencí od 6. května 2020 do 16. června 2021, a dále série osmi malých svazků s názvem „Poznámky o modlitbě“. Autorem první z nich, s názvem Modlit se dnes, je kardinál Angelo

Comastri, který připomíná, jak potřebná je modlitba a jak důležité je učit se mít „jiný pohled a jiné srdce“. Vyzdvihuje osobnosti, které vydaly svědectví o plodnosti modlitby, např. sv. Terezie z Lisieux, sv. František z Assisi a sv. Matka Tereza z Kalkaty. Papež František při nedělní (21. 1. 2024) polední modlitbě požádal věřící shromážděné na Náměstí sv. Petra ve Vatikánu i ty, kteří byli s ním spojeni skrz média, aby „zintenzivnili svou modlitbu a měsíce, které zbývají do otevření Svaté Brány, prožili jako čas milosti a zakusili sílu Boží naděje“.

Rozjímání k Roku modlitby nabízí českobudějovické biskupství pod názvem Čas ztišení (k dohledání na google.cz).

Jaroslava Otradvocová

Slovo úvodem

V rámci mého seznamování a sžívání se s místním společenstvím jsem po několika měsících služby u Svatého Augustina vyslechl s vlídným úsměvem pronesený povzdech: „No, víte pane faráři, my jsme byli zvyklí mít tady vždycky mladého kněze...“ Pokusil jsme se bránit poukazem na otce Miloslava Kabrdu, leč replika zněla: „Když ten sem nastupoval, bylo mu pětáctilet!“ Pochvě jsem tuto reflexi při první příležitosti přetlumočil otci biskupovi a jeho stanovisko bylo: „Řekni jim, že mladí kněží nejsou na skladě – a hned tak ani nebudou!“

Tímto úvodním pousmáním jsem chtěl otevřít, milí farníci, téma spíše vážné: prosbu o modlitbu za nová duchovní povolání. Jak víte a jak bylo též oznámováno, v tomto čase se mohou hlásit do seminářů mladí muži, kteří zaslechli Ježíšův hlas zvoucí ke kněžství. Pokud je mi známo, aktuálně zatím není v diecézi na obzoru žádná přihláška. Snad se to ještě změní! Je troufalé přidat touhu (a prosbu), aby toto volání ke službě bylo přijato i v naší farnosti...?

Je dobře, že místní církev v posledním čase rozeznala dar trvalého diakonátu ženatých mužů. Problém neobsazených farností to však sotva vyřeší: Není reálné očekávat, že by se jáhen se svou rodinou mohl stěhovat podle biskupova ustanovení a převzít alespoň částečnou duchovní péči o některé místní společenství. Ze stejného důvodu by nepomohlo ani ono tisíckrát protřepané téma zrušení celibátu; vzpomínám na povzdech řeckokatolického arcibiskupa Prešovské diecéze: „Zažíváme dříve neznámé problémy, když kněží odmítají přeložení, protože jim manželka či rodina dá nůž na krk, že oni nikam nepůjdou...“

A tak nezbyvá než pro někoho zastaralá a překonaná, leč dosud jediná funkční služba svobodného, pro jakékoli pověření disponibilního kněze. A já vás zvu k modlitbě za odvahu i důvěru v radost z přijetí Ježíšova vyvolení pro každého, v jehož srdci se ozývá: „Pojď za mnou a učiním tě rybářem lidí...!“

Váš farář Petr Vrbacký

Stalo se

Při sbírce na opravu střechy bylo vybráno 30 870 korun. Všem dárcům děkujeme.

~

Na svátek Křtu Páně zazpíval dětský sboreček.

~

V neděli 21. ledna jsme oslavili neděli Božího slova.

~

V neděli 28. ledna proběhl benefiční varhanní koncert ve prospěch oprav kostela sv. Jakuba. Účinkovali Antonín Cáb a Petr Otáhal. Tutéž neděli byl pro děti uspořádán tradiční dětský farní karneval.

Pohřby

- 2. 1. Jindřiška Navrátilová (*1933)
- 23. 1. Jana Witzmannová (*1950)
- 25. 1. Libuše Uherková (*1943)

Zaznělo v kázání

My všichni jsme s Ježíšem, my všichni bychom měli svědčit o tom, co jsme s ním zažili.

o. Petr Vrbacký

Alžběta Ohřálová

Zakončení doby vánoční

Ve čtvrtek 4. ledna 2024 se v Brně konal již tradiční Tříkrálový průvod organizovaný brněnskou Charitou. Od Katedrály svatého Petra a Pavla králové s průvodem zamířili prvně na Zelný trh a poté na náměstí Svobody, kde u vánočního stromu ředitel brněnské Charity informoval o významu celé Tříkrálové sbírky. Slyšeli jsme i duchovní povzbuzení.

Posledním zastavením bylo Dominikánské náměstí, kde se králové poklonili Jezulátku.

Velkým lákadlem se stali dva velbloudi, kteří krále doprovázeli. Na jednotlivých zastaveních se s velbloudy mohli lidé vyfotit či si na ně odvážně děti mohly i sednout. V průvodu nechyběla ani živá hudba a samozřejmě koledníci ozna-

čení papírovými kometami.

Celá akce se stala milým zakončením doby vánoční, kdy jsme si mohli s muzikanty opět zazpívat koledy, prohlédnout si ozdobené stromky, přiblížit se k exotické fauně... Ale především přispět na dobrou věc a vzdát díky narozenému Spasiteli.

Adéla Kubíčková

foto: Viktor Steingart, Člověk a víra

Augustin o příchodu Páně

Náš život by měl být toužebným očekáváním našeho Pána. Spojujeme si tento příchod s radostí nebo s obavou. Augustin se nad příchodem Páně zamýšlel mimo jiné v komentáři k Žalmu 95: Tehdy se rozveselí všechny lesní stromy před Hospodinem, že přichází, že přichází soudit zemi. Přišel poprvé a přijde zase. Při prvním příchodu zaznělo v evangeliu toto jeho slovo: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak přichází v oblacích. Co to znamená: od této chvíle? Cožpak Pán nepřijde teprve později, až budou všechna pokolení země nad sebou naří-

kat? Nejprve přišel v těch, kdo ho hlásali, a naplnil celý svět. Neodmítejme tento jeho první příchod, abychom se nemuseli bát druhého. Co má tedy křesťan dělat? Užívat tohoto světa, ale nikoli mu otročit. Co to znamená? Mít jako bychom neměli, jak říká apoštol: Bratři, čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho nevyužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí. Rád bych, abys-

te byli bez starostí. Kdo nemá starosti, klidně čeká, až jeho Pán přijde. Vždyť co je to za lásku ke Kristu, bojíme-li se, aby nepřišel? Neměli bychom se, bratři, stydět? Milujeme, a bojíme se jeho příchodu. Milujeme ho pak opravdu? Nebo máme raději své hříchy? Nuže, ty hříchy mějme v nenávisti a milujme toho, který přijde hříchy trestat. Přijde, ať chceme nebo nechceme. Že nepřichází hned teď, neznamená ještě, že nepřijde. On přijde, ale nevíme kdy. Když tě však najde připraveného, nevdá, že to nevíš.

Daniel Blažke

Kurz pastoračních pomocníků

foto: David Sís, Člověk a víra

V sobotu 20. ledna 2024 byl zakončen kurz pastoračních pomocníků brněnského děkanství, v němž se 84 mužů a žen z brněnských farností připravovalo na službu akolytů (podávajících eucharistii). Naše farnost vyslala tři zástupkyně, a jakmile bude vyřízeno pověření biskupem a tato služba bude v rámci některé mše svaté udělena, budou k dispozici další ochotné ruce k donášení svatého přijímání zejména seniorům a nemocným. Praktická podoba bude oznámena co nejdříve.

o. Petr Vrbacký

„Během přijímání rád hraji nějakou chválovou písničku.“

Rozhovor s Josefem Stehlíkem, varhaníkem v naší farnosti

Dalším z varhaníků, jejichž hra doprovází mše svaté v našem kostele, je Josef Stehlík.

Josefe, jak jste se dostal ke hraní u Augustina?

Ve středu jsem chodíval k Augustinovi na mši svatou a po ní jsem zůstal v kostele a cvičil na varhany. Na téhle středěční mši někdy nebyl varhaník. Tak mě oslovila paní kostelnice, jestli bych nemohl hrát i při mši, když nebude varhaník. Hrávám tedy ve středu, když zrovna nemůže Kuba. Nejčastěji to bývá o letních prázdninách. Jinak pravidelně hrávám u nás v Radešínské Svatce, kam s manželkou dojíždíme na víkendy.

K nám do farnosti tedy chodíte jen hrát na varhany?

Ještě se už po třetí účastním Exodu 90. Je to parádní na mentální a duchovní očistu. Taky si vážím toho, že se vždycky sejde parta dobrých chlapů. Naše setkávání je pro mě hodně inspirativní. Letos je nás 18.

Ovšem, vraťme se k těm varhanům... Jak dlouho už hraje na varhany?

Úplně poprvé jsem hrál, když mi bylo asi 13 let. Chodil jsem na hodiny klavíru k profesoru Večeřovi. To byl hluboce věřící člověk, vynikající po lidské i muzikantské stránce. Za komunismu přišel kvůli svým pevným postojům o místo ředitele ZUŠ. Vybídl mě i ke hře na varhany. Mé první hodiny varhan byly právě s ním. Ve svém volném čase dojel kvůli mně asi 10 kilometrů do naší vesnice, kde jsme v kostele hráli. Dostal jsem od něj úkol. Měl jsem se ozvat, až se to naučím, že přijede zase. Jenže já byl v té době hodně vytížený. Chodil jsem na klavír, kytaru, byl jsem blázen do fotbalu. Do toho jsem pomáhal v našem rodinném zahradnictví. Ke cvičení na varhany už jsem se prostě nedostal. Zůstalo tedy asi jen u dvou lekcí.

Jak jste se tedy dostal ke hraní při bohoslužbách?

Začal jsem pravidelně hrát na podzim 2020 v naší farnosti. Delší dobu byla totiž nemocná naše varhanice, paní Vítková. Mimochodem to je další obdivuhodná osoba a asi nedostižný vzor. Jako varhanice slouží už více jak 60 let. Dlouhou

covat (smích). Myslím, že zpěv na mikrofon hodně podpoří lidi v kostele.

Byla pro Vás nějaká z písniček těžká?

Nejvíc práce mi dala asi „Rodičko Boží vznešená“. Z jednoho prostého důvodu – byla to moje první písnička s pedály. Dnes je to ale jedna z mých nejob-

líbenějších. Má krásnou, chytlavou melodii a úžasná slova.

Máte nějakou nejoblíbenější píseň?

Jednu nejoblíbenější píseň nemám. Celkově hraju rád mariánské písničky. Možná je trochu netradiční, že během přijímání rád hraju nějakou chválovou písničku nebo něco z Koinonie. Beru to tak, že snad budou lidé rádi, že se můžou během přijímání soustředit na modlitbu. Někdy slyším, že se i na tyhle písničky spontánně přidávají. To mně vždycky udělá radost.

Je něco, co Vás v poslední době při hře potěšilo?

V zásadě mě těší každé hraní při mši, kdy mám pocit, že jsem snad trochu přispěl k oslavě Boží. Taky mě potěšilo, že na Vánoce se mnou v naší farnosti hráli tři mladí kluci na trubky. Dlouho byl jeden trumpeták, pak přibyl další a letos už to byla téměř dechová kapela. Na vesnickou farnost to není špatný. Ted' o víkendu (tj. 12. až 14. ledna, pozn. red.) jsme taky byli s manželkou ve Šluknově a Filipově. Jsou to severní Čechy, bývalé Sudety. Život lidí, a o to víc život církve je tam úplně o něčem jiném, než jsme zvyklí tady na katolické jižní Moravě. Bylo by to na dlouhé vyprávění. Velký zážitek pro mě byl, že jsem tam mohl hrát na varhany při dvou bohoslužbách. Zvláště z těch jedněch varhan doslova dýchala historie. Respektive se na nich projevoval zub času. Ne úplně všechno hrálo, ale kupodivu ladily a měly hezký zvuk. A lidé si po delším čase mohli zazpívat s varhanami. Byl to pro mě až mrazivý pocit, když jsem si uvědomil, kolik varhaníků na ten nástroj přede mnou hrálo a přitom doprovázeli plný kostel lidí.

Děkuji za rozhovor.

Gabriela Klašková

dobu hrávala 3 nedělní bohoslužby, do toho s manželem vchovali 4 děti. Dnes se s paní Vítkovou střídáme. Hrává na všech bohoslužbách, když nejsem doma. Při nemoci paní varhanice se mě zeptal pan farář, jestli bych nechtěl hrát já. Věděl, že jsem dřív hrál na klavír. Byl to pro mě trochu šok, zároveň milé překvapení a určitě velká výzva. Ale pustil jsem se do toho. Na začátku jsem ale nehrál nohama. Hra na pedály přitom dělá varhaníka varhaníkem. Nebyl jsem s to se ke hraní na pedály propracovat. Asi po roce jsem „náhodou“ potkal kamaráda. Byl to varhaník, který kdysi chodil v Brně do varhanické školy k panu učiteli Tomáši Syrkovi. Ten kamarád mě namotivoval, abych se k němu taky přihlásil. Bez toho „osudového“ setkání bych možná dodneška hrál bez pedálů. Pan Syrek mě ochotně přijal a už více než dva roky k němu docházím na hodiny varhan.

Hraje i na nějaké další hudební nástroje?

Hraju taky na klavír, kytaru a baskytaru. Chodím do scholy u Minoritů, kde hraju na baskytaru. Na basu hraju i v kapele. Ale v kapele jsme teď už téměř všichni ženatí a vdané, s malými dětmi, navíc rozestí po celé republice. Nemáme prostor se potkávat. Naposledy jsme si spolu zahráli na naší svatbě letos v srpnu. Dodrželi jsme milou tradici, že alespoň půl hodinky hraní na svatbě někoho z nás obstará naše kapela.

Vaše žena s Vámi také hraje v kapele?

V kapele není, ale krásně zpívá. Podporuje mě. Já hraju na varhany a ona zpívá. To je velká pomoc. Zatím jsem schopný s jistotou zahrát a do toho zazpívat zpravidla jen první sloku. Když chci zpívat další sloky, obvykle něco trochu „kola-buje“ – buď ruce, nebo nohy, nebo spletu slova. No zkrátka je pořád na čem pra-

Farní diář

14. 2.	Popeleční středa, bohoslužby v 8.00 hod. (školní mše sv.), 18.00 a 19.00 hod.
23. 2.– 24. 2.	Postní duchovní obnova
17. 3.	Venkovní křížová cesta

Pobožnosti **křížové cesty** budou v našem kostele každý pátek v 17 hod. Už teď prosím, aby se našli ochotní farníci (nebo farní společenství), mezi které se rozdělí vedení jednotlivých pobožností. Rozvrh bude včas zveřejněn.

Postní duchovní obnova v naší farnosti proběhne 23. a 24. 2. s obvyklým programem. Vedení obnovy se letos ujal otec Jiří Janalík, spirituál Biskupského gymnázia v Brně.

V sobotu 24. 2. se uskuteční jednorázové **školení lektorů**, tedy těch, kdo v brněnských farnostech při liturgii předčítají Boží slovo, přímluvy nebo jiné texty. Na tento kurz jsou zváni jak stávající lektoři, kteří mohou své dovednosti oživit a prohloubit, tak i ti, kteří by se chtěli do této služby nově zapojit. Setkání se uskuteční v sále kláštera Milosrdných bratří na Starém Brně a začne ve 14 hod. Na programu jsou tři přednášky o Božím slově, rétorice, správném přednesu při liturgii, zakončení bude při mši svaté. Netřeba se nijak přihlašovat, ale rád poskytnu podrobnější informace a povzbuzení každému, kdo by měl zájem o účast.

A ještě z jiného soudku: aktuálně probíhá **výběrové řízení na zhotovitele rekonstrukce střechy fary**. Uzávěrka nabídek je 16. 2.; jakmile vzejde konkrétní výsledek, budete informováni s tím, že poté bude velmi potřebná vaše podpora a pomoc. Zatím prosím aspoň o modlitbu za zdar díla!
o. Petr Vrbacký

(Orelský) šachový kroužek

Pro malé i velké bychom chtěli zorganizovat pravidelný šachový kroužek. Nejspíš v neděli večer na faře, začátek někdy po jarních prázdninách. Nebudeme jen „pařit“, ale chceme se i vzájemně něco naučit. Prosím o projevení zájmu nejlépe e-mailem (zico@email.cz), příp. telefonicky/sms (602 155 380) nebo osobně.
Jakub Šebek (Zico)

Poselství papeže Františka k 32. Světovému dni nemocných 11. února 2024**Péče o nemocné prostřednictvím péče o vztahy**

„Není dobré, aby byl člověk sám“ (Gn 2,18). Bůh, který je láska, od počátku stvořil člověka pro společenství a vepsal do jeho bytosti rozměr vztahů. Náš život, utvářený k obrazu Trojice, je povolán k tomu, aby se plně uskutečňoval v dynamice vztahů, přátelství a vzájemné lásky. Jsme stvořeni k tomu, abychom byli spolu. Plán společenství je tak hluboce vepsán do lidského srdce, že zkušenost opuštěnosti a osamělosti nás děsí a je bolestná. Mám na mysli například ty strašlivě osamělé během pandemie covidu: pacienti, kteří nemohli přijímat návštěvy, ale také sestry, lékaře a personál; všichni přepracovaní a zavření na izolačních odděleních. A nezapomínejme na ty, kteří museli čelit hodině smrti sami, sice v péči zdravotnického personálu, ale daleko od svých rodin.

Zároveň se zármutkem sdílím stav utrpení a osamělosti těch, kteří se kvůli válce a jejím tragickým důsledkům ocitli bez podpory a pomoci: válka je nejstrašnější ze sociálních nemocí a nejkřehčí lidé za ni platí nejvyšší cenu.

Doba stárí a nemoci je často prožívána v osamění a opuštěnosti. To je důsledkem kultury individualismu, pěstující mýtus výkonnosti, přičemž se stává lhostejnou a bezohlednou, když lidé už nemají sílu držet krok. Stává se pak kulturou odstrkování, v níž „lidé přestávají být pocítováni jako prvořadá hodnota respektu a ochrany, zejména pokud jsou chudí nebo postižení, pokud jsou „již nepotřební“ jako nenarozené děti nebo jako staří lidé“. Tato logika bohužel prostupuje i některými politickými rozhodnutími ... péče se omezuje pouze na zdravotnické služby, aniž by byla rozumně doprovázena „terapeutickým spojenectvím“ mezi lékařem, pacientem a rodinnými příslušníky.

„Není dobré, aby člověk byl sám!“ Bůh nám odhaluje hluboký smysl svého plánu s lidstvem, ale zároveň i smrtelnou ránu hříchu, která vytváří podezření, roztržky, rozdělení, a tedy izolaci. Taková izolace způsobuje, že ztrácíme smysl existence, v rozhodujících životních eta-

pách prožíváme tísnivý pocit osamělosti, bere nám radost z lásky.

Bratři a sestry, první péče, kterou v nemoci potřebujeme, je blízkost plná soucitu a něhy. Proto péče o nemocného znamená především péči o všechny jeho vztahy: s Bohem, s druhými – rodinou, přáteli, zdravotníky, se stvořením, se sebou samým. Je to možné? Ano, je, a my všichni jsme povoláni k tomu, abychom se k péči zavázali. Podívejme se na milosrdného Samaritána, na jeho schopnost zpomalit své tempo a stát se bližním, na něhu, s níž tišil rány svého trpícího bratra.

Připomeňme si tuto ústřední pravdu našeho života: přišli jsme na svět, protože nás někdo přijal, jsme stvořeni pro lásku, jsme povoláni ke společenství a bratrství. Tento fakt našeho bytí platí zejména v dobách nemoci a křehkosti a je první terapií, kterou si musíme všichni společně osvojit, abychom uzdravovali nemoci společnosti, v níž žijeme.

Vám, kteří prožíváte nemoc, přechodnou, nebo chronickou, chci říci: Nestyďte se za svou touhu po blízkosti a něze! Neskrývejte ji a nikdy si nemyslete, že jste pro druhé přítěží. Stav nemocných nás všechny vybízí k tomu, abychom omezili svůj rozjité rytus a znovu objevili sami sebe.

V této době jsme zvláště my, křesťané povoláni osvojit si Ježíšův soucitný pohled. Pečujeme o ty, kdo trpí a jsou osamělí, marginalizovaní a odstrčení. Vzájemnou láskou, kterou nám Kristus Pán dává v modlitbě, v eucharistii, uzdravujeme rány osamělosti a izolace. Spolupracujme na pěstování kultury něhy a soucitu.

Nemocní, křehcí a chudí jsou středem církve a musí být také středem naší lidské pozornosti a pastorační péče. Nezapomínejme na to! A svěřme se Nejsvětější Panně Marii – Uzdravení nemocných – aby se za nás přimlouvala a pomáhala nám být mistry blízkosti a bratrských a sesterských vztahů.

*papež František
zkrátil o. Martin Holík*